

PREZENȚA LUI DUMNEZEU

David Clayton, Februarie 2019

De la chiar începutul timpului, când oamenii au încercat să dezvolte o înțelegere a Dumnezeului care a creat toate lucrurile, anumite cuvinte au început să fie asociate în mod natural cu El. Pe măsură ce mintea omului a început să prindă o idee despre înălțimea, adâncimea și profunzimea a ceea ce este Dumnezeu, termeni ca „atotputernic”, „atotcunoscător” și „omniprezent” au apărut în mod natural în limbaj, iar aceste cuvinte păreau atât de sărace în puterea lor de a descrie o Persoană atât de departe de capacitatea noastră de înțelegere. Nicio ființă creată nu a fost vreodată și nici nu va fi vreodată capabilă de a-L înțelege pe deplin pe Dumnezeu, însă, cu excepția ateilor, toți oamenii au ajuns în general la concluzia că Dumnezeu împlinește toate aceste „atot-”: „atotputernic”, „atotcunoscător” și „atotprezent”. Am mai putea adăuga și cuvinte ca „neschimbător” și „veșnic”.

Biblia ne oferă motive întemeiate să credem că toate acestea sunt în mod legitim afiliate lui Dumnezeu. Versete ca cele de mai jos ne spun în esență faptul că acestea constituie atribute naturale ale lui Dumnezeu:

Atotputernicia:

„Isus S-a uitat țintă la ei și le-a zis: „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu, pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.” (Marcu 10:27).

Omnștiința

„ori în ce ne osândește inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile.” (1 Ioan 3:20).

Omniprezența

„Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l vadă Eu?”, zice Domnul. „Nu umplu Eu cerurile și pământul?”, zice Domnul.” (Ieremia 23:24).

Neschimbarea

„orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.” Iac. 1:17

Veșnicia

„Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!” (Psalmul 90:2).

Dacă ne luăm timp pentru a medita asupra creației, vom concluziona că Dumnezeu este mult mai mare decât capacitatea imaginației noastre. Ne gândim la complexitatea de nedescris a lucrurilor microscopice ca atomii, moleculele, celulele, dar și la imensa complexitate a lucrurilor masive precum galaxiile, sistemele și stelele. Atunci când considerăm că toate aceste lucruri au fost create instantaneu, numai prin glasul Celui pe care-L numim „Dumnezeu”, rămânem fără cuvinte atunci când încercăm să descriem puterea și inteligența pe care Această Ființă trebuie să le aibă. Toată știința și înțelepciunea care sunt implicate în lucruri ca ADN-ul, sistemele care există în toate ființele vii, armonia, frumusețea, interdependența lucrurilor create - toate acestea erau în mintea lui Dumnezeu și au țâșnit într-o existență magnifică cu toată complexitatea pe care ne chinuim

Cuprins:

Mai rău decât un dușman

Pag. 8

Demascat

Pag. 11

s-o înțelegem, atunci când Dumnezeu a rostit în mod simplu cuvântul. Cu adevărat, din perspectiva noastră omenească, nu este absolut nimic imposibil pentru o asemenea Ființă!

Însă, la fel cum este cu toate lucrurile adevărate, Satan a depus toate eforturile pentru a distorsiona și încurca această realitate a capacităților uimitoare a lui Dumnezeu. În aproape toate falsele religii păgâne, conceptul de Dumnezeu a fost modificat într-o asemenea manieră încât Dumnezeu este prezentat în primul rând ca o serie de ființe mai degrabă decât ca o singură Persoană atotputernică, supremă. În religia grecilor, exista un zeu suprem, Zeus, care avea mulți ați zei care îi erau supuși. Același lucru poate fi găsit și în legendele normanzilor în care zeul suprem, Odin, avea mulți alți zei sub controlul lui, precum Tor și Loki. Această distorsionare a adevărului a fost în mod larg răspândită prin intermediul cărților cu benzi desenate, prin filme și folclor, astfel încât în mințile multora Dumnezeu nu este nimic mai mult decât un superman slăvit, o persoană cu abilități și puteri care le întrec pe cele ale omului, însă expus căderii, limitat și supus multor slăbiciuni pe care le avem și noi.

Și asta nu ar constitui o mare problemă, însă ceea ce este și mai grav este că până și în rândul Creștinilor, și chiar în rândul celor care înțeleg adevărul despre Dumnezeu, descoperim același mod de diminuare a lui Dumnezeu precum cel care a existat în lumea păgână. Mă refer în mod deosebit la conceptul care începe să prindă rădăcini acum, concept potrivit căruia mulți nu numai că neagă omniprezența lui Dumnezeu, dar afirmă chiar că un asemenea lucru este imposibil! Ideea că Dumnezeu este prezent pretutindeni este numită nerealistă de vreme ce nu este posibil ca o persoană să fie prezentă în două locuri în același timp. De fapt, o asemenea idee este etichetată ca fiind spiritistă și înrudită panteismului!

Unii au spus că nu neagă „omniprezența” lui Dumnezeu, ci mai degrabă obiectează ideii potrivit căreia Dumnezeu este personal omniprezent. Cu alte cuvinte, ei cred că se spune despre Dumnezeu că este omniprezent deoarece El are agenți prezenți pretutindeni și, deci, într-un sens secundar, El este prezent prin alții. Așadar, în acest sens, se spune că Dumnezeu este prezent oriunde sunt prezenți îngerii Săi. De fapt nu este Dumnezeu însuși prezent, ci atributele Sale care există în reprezentanții Săi. Cei care cred acest lucru tind să pună un accent puternic pe îngeri și lucrarea lor de vreme ce cred că acesta este unul dintre mijloacele primordiale prin care putem să interacționăm cu Dumnezeu.

Pe lângă această accentuare a îngerilor, mai este și o alta asupra cuvântului scris, a Scripturilor, ca fiind un alt mijloc prin care obținem prezența lui Dumnezeu. Potrivit acestei teorii, pe măsură ce citim Scripturile, interiorizăm ceea ce citim, gândirea și personalitatea ni se adaptează gradual la ceea ce citim, devenim asemenea lui Dumnezeu în gândurile și comportamentul nostru și astfel „spiritul” lui Dumnezeu este format în noi prin atenția pe care o acordăm cuvântului Său. Potrivit acestei înțelegeri, spiritul lui Dumnezeu nu este nimic mai mult decât gândurile Sale, felul de gândire al lui Dumnezeu. Atunci când adoptăm aceasta, atunci putem spune că avem spiritul lui Dumnezeu și, astfel, Dumnezeu este prezent în noi în acest sens.

Acest lucru impune întrebarea: este cuvântul Său mai mare decât El însuși? Este puterea lui Dumnezeu despărțită de Sine astfel încât să fie prezentă atunci când El este absent? Cum poate ca puterea Sa să fie prezentă, dar nu și Persoana Sa? Se pare că unii îl despart pe Dumnezeu în mai multe părți în care diferite aspecte ale Sale operează fără altele.

Înțelesul termenului „prezentă”

Să ne reamintim ce înseamnă cuvântul „omniprezență”. Dicționarul ne spune că înseamnă „prezent pretutindeni în același timp.” Majoritatea dicționarelor ne oferă același înțeles, mai ales atunci când este folosit cu referire la Dumnezeu. Așadar, a spune că Dumnezeu este omniprezent înseamnă a declara că Dumnezeu este prezent pretutindeni în același timp. Însă, în lumina ideilor prezentate, se naște o altă întrebare: ce înseamnă a fi prezent?

Dacă o persoană se găsește la o distanță oarecare și privește printr-un telescop, se poate spune că este prezent în locația la care privește? Dacă o persoană vorbește cu o alta la telefon, se poate spune că este prezent în locația în care se găsește persoana cu care vorbește? Dacă o persoană trimite un mesaj la o alta, se poate spune că este prezent atunci când mesajul este înmănat? Atunci când mă rog, Dumnezeu este Cel care aude, sau un înger este cel care aude și duce

mesajul la Dumnezeu? Când dau de necaz, Dumnezeu Însuși mă vede, sau îngerii merg pentru a-I raporta incidentul mai târziu? Atunci când am nevoie de El, este aproape de mine, sau trebuie să aștepte ca îngerii să primească mesajul și apoi să-I ducă raportul?

Unele din aceste întrebări pot părea triviale sau chiar prostești, dar sunt necesare pentru a înțelege toate implicațiile diferitelor idei care sunt răspândite.

Atunci când o persoană este în prezența mea, asta implică faptul că este capabil de a comunica și interacționa personal cu mine. El este capabil de a mă atinge și eu pe el. Dacă Dumnezeu nu este capabil de a întreține o comunicare în ambele direcții cu mine, dacă nu este aproape de mine, dacă nu este capabil de a-mi auzi cuvintele și de a-mi vorbi El Însuși, ci trebuie să facă toate acestea prin diverși agenți cum sunt îngerii, atunci este absurd să spunem că Dumnezeu este prezent cu mine. A folosi acest mod de gândire pentru a defini cuvântul „omniprezent” i-ar face uneori pe cei ca Donald Trump aproape omniprezenți deoarece atunci când ei vorbesc, aproape întreaga omenire îi ascultă printr-un mijloc oarecare, fie televiziunea sau internetul. L-am auzit și l-am văzut pe Trump da multe ori, dar n-am fost niciodată în prezența lui.

Învățătura Biblică

Așadar, chiar este Dumnezeu prezent pretutindeni în același timp? Este adevărat că nimeni nu poate fi prezent în două locuri în același timp, inclusiv Dumnezeu? Noi oamenii suntem buni atunci când vine vorba despre speculații și filosofii și din această perspectivă, fiecare poate avea diferite răspunsuri la aceste întrebări. Atunci întrebarea reală ar trebui să fie: ce spune Biblia despre asta? Să cercetăm câteva versete și să vedem care sunt concluziile pe care le putem trage?

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo. Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca.” (Psalm 139:7-10).

Observați cum a înțeles David omniprezența lui Dumnezeu: el a înțeles că nu este posibil să fie în niciun loc în care Dumnezeu să nu fie de asemenea prezent. În mod clar, pentru el spiritul lui Dumnezeu era prezența lui Dumnezeu sau, în alte cuvinte, el a înțeles că spiritul lui Dumnezeu era de fapt Dumnezeu Însuși. Așadar, acolo unde este spiritul lui Dumnezeu, este și Dumnezeu prezent. Se pare că David avea această conștiință constantă a prezenței lui Dumnezeu și acesta este unul dintre motivele principale pentru care era atât de curajos și a devenit un luptător proeminent în cauza lui Dumnezeu:

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” (Psalmul 23:4)

Acesta este motivul pentru care, chiar și când era un băiețandru, David nu a ezitat să se lupte cu leul, apoi cu ursul și în final cu uriașul Goliat! El știa că este mereu în prezența lui Dumnezeu și că având acest privilegiu, niciun credincios în Dumnezeu nu poate fi vreodată înfrânt. Cu o asemenea credință el a făcut lucruri care au părut nebunești și prostești cum ar fi să se lupte împotriva unui leu cu mâinile goale și să înfrunte un luptător profesionist înarmat până-n dinți, cu nimic altceva decât pietre și credința lui în Dumnezeu. Conștientizarea prezenței lui Dumnezeu constituie un motiv puternic pentru a fi curajos iar David a fost în mod constant conștient de această prezență. Iată o altă afirmație uimitoare făcută de Solomon:

„Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă, cu cât mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!” (1 Regi 8:27).

Aceste cuvinte au fost rostite cu ocazia dedicării templului. Cu toate că Solomon a cerut în rugăciunea lui ca Dumnezeu să binecuvânteze poporul atunci când urmau să se roage cu fața spre acea clădire, el a demonstrat că înțelegea adevărata natură a lui Dumnezeu atunci când a afirmat „că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă”. Observați ce a afirmat de fapt Solomon: el nu a spus că Dumnezeu locuia în realitate în cer și nu în acel templu. Nu asta era ideea. El a spus că în ciuda faptului că a construit o casă pentru slava lui Dumnezeu, el a înțeles faptul că Dumnezeu nu putea fi restrâns la o clădire. El a ajuns la această concluzie pentru că a fost conștient că cerul însuși nu-L poate conține sau cuprinde pe Dumnezeu! Cu alte cuvinte, el era pe deplin conștient că forma lui Dumnezeu care ar putea fi văzută șezând pe tronul din cer nu reprezenta nici pe departe plinătatea a ceea ce era Dumnezeu! Dumnezeu este o asemenea

Ființă încât este mult mai mult decât trupul Său, dincolo de cerul însuși și, de fapt, El umple întregul univers!

Așadar, ideea lui Solomon era că el știa faptul că prezența lui Dumnezeu urma să fie în Templu, dar era conștient că prezența lui Dumnezeu nu putea fi restrânsă la un singur loc pentru că Dumnezeu, prin chiar natura sa, nu poate fi restrâns la o singură locație. Cu alte cuvinte, El există pretutindeni în același timp. Asta este ce înseamnă „omniprezent”? Înseamnă că în fiecare clipă Dumnezeu este simultan prezent în toate locurile.

Este foarte clar faptul că scriitorii Bibliei au avut un concept mult mai înalt despre Dumnezeu decât cei care pretind că El nu este prezent personal în toate locurile. Pavel, de asemenea, face o afirmație ciudată:

„ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri: ‘Suntem din neamul Lui...’” (Fapte 17:27, 28).

Pentru a înțelege mai bine ce vrea să spună Pavel aici, trebuie să considerăm circumstanțele în care a făcut această afirmație. Aceasta a fost ocazia în care Pavel a discutat cu învățații de la Mars Hill. Ceea ce încerca să le spună era faptul că, chiar dacă nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și se refereau la El ca la un „Dumnezeu necunoscut”, nu era greu să-L găsească. De ce? Pentru că „nu este departe de fiecare din noi.” De fapt, prin chiar faptul că existăm, în mod natural trăim în El sau, cu alte cuvinte, El ne înconjoară din toate părțile. Pavel exprimă astfel: *„în El avem viața, mișcarea și ființa”*. Același lucru îl afirmă și aici:

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:6).

Cum putem rata ideea pe care o subliniază Pavel aici? Dumnezeu este mai presus de toți: asta este atât de simplu și ușor de înțeles. El este superior în natură și autoritate tuturor celorlalte ființe din univers; El este de-asupra tuturor. Dar el spune și faptul că Dumnezeu este „prin toți” și „în toți”. Acceptăm că prima parte înseamnă exact ceea ce afirmă; de ce trebuie să spunem că a doua parte este limbaj figurativ, sau să negăm înțelesul clar și simplu al cuvintelor? Dumnezeu este prin toți și în toți Creștinii pentru că El este omniprezent. El există în toate locurile în același timp, motiv pentru care El este Dumnezeu iar noi nu suntem. El ne este cu mult superior nouă și are abilități infinit dincolo de ale noastre. Noi nu-I putem limita capacitățile numai pentru că noi suntem limitați.

În Ioan capitolul 4 citim despre o întâmplare în care Isus a întâlnit o femeie din Samaria la fântâna lui Iacob. Discuția pe care a avut-o cu acea femeie este de o importanță majoră deoarece El comenta pe marginea aceluiași subiect pe care-l tratăm noi acum. Samaritenii erau foarte disprețuiți de iudei. Erau evrei de neam, dar rasa fusese alterată prin căsătoria cu persoane din alte națiuni. Evreii nu aveau nimic de-a face cu ei și-i considerau a fi cu nimic mai presus de câini. Samaritenii însă insistau că poporul lor erau mai favorizați decât evreii pentru că locația lor era adevăratul loc de închinare unde poporul Israel se adunau în trecut pentru a se închina lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ei credeau că Dumnezeu era mai prezent în locația lor decât în Ierusalim. Acesta a fost argumentul femeii prezentat lui Isus.

„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.” „Femeie”, i-a zis Isus, „crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:20-24).

Isus a răspuns afirmației făcute de femeie indicând două aspecte importante. În primul rând a declarat că a sosit timpul în care închinarea nu va mai avea loc nici în Samaria și nici în Ierusalim. Aceasta a fost prima idee: statutul special al acestor două locuri avea să fie înlăturat. Dar cea de-a doua idee explică motivul. Sosise timpul în care modul în care oamenii se închinau lui Dumnezeu urma să se schimbe dramatic. Din acel moment, adevărații închinători urmau să I se închine lui Dumnezeu într-o manieră care era în armonie cu adevărata Sa natură. Urmau să se închine în spirit și în adevăr. Să observăm că atunci când se închinau lui Dumnezeu în spirit și în adevăr nu se mai concentrau nici pe Samaria și nici pe Ierusalim ca centre de închinare. Nu

înseamnă că locurile acelea aveau să se schimbe, ci că ei urmau să câștige o înțelegere mai profundă a lui Dumnezeu și a identității Lui, iar această înțelegere urma să-i conducă către o închinare mai rațională și mai rezonabilă în acord cu realitatea identității Sale.

Să nu înțelegem greșit ideea principală: Dumnezeu este spirit. Înțelegerea acestei realități este cea care îndepărtează Samaria și Ierusalimul din centrul atenției. Dumnezeu are o asemenea natură încât El nu poate fi restrâns la o singură locație. Dacă o persoană crede că trebuie să meargă la Ierusalim sau în Samaria pentru a interacționa cu Dumnezeu, asta demonstrează faptul că nu a înțeles adevărata natură a lui Dumnezeu. Înțelegerea naturii spirituale a lui Dumnezeu ne ajută să înțelegem că indiferent unde suntem, Dumnezeu este acolo. Nu este nevoie să mergem în anumite locuri deosebite pentru a ne întâlni cu Dumnezeu. Adevărații închinători înțeleg asta iar Isus a spus că a sosit timpul ca această schimbare să aibă loc în gândirea și închinarea poporului lui Dumnezeu deoarece unul dintre motivele venirii Sale a fost tocmai de a ne aduce această înțelegere mai înaltă despre adevărata natură a lui Dumnezeu.

Iată o altă afirmație semnificativă a lui Isus:

„Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși niciuna din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați.” (Matei 10:29, 30).

Considerați implicațiile acestui pasaj în cazul în care Dumnezeu nu este în realitate prezent în toate locurile. Ce vrea Isus să spună prin aceste cuvinte? Ei bine, dacă omniprezența lui Dumnezeu este prin intermediul îngerilor, atunci înseamnă că Dumnezeu are îngeri care monitorizează fiecare pasăre, fiecare insectă, fiecare creatură minusculă, astfel încât dacă o singură pasăre moare, acel înger revine în cer și îi raportează lui Dumnezeu. Asta este ce a vrut Isus să spună? Dar unii vor insista că, în ciuda faptului că nu poate să fie prezent în toate locurile, Dumnezeu tot poate vedea totul pentru că El are ochi telescopici. El este capabil să stea în cer și să privească pretutindeni, cu toate că nu poate să fie pretutindeni. Uimitor!

Dar cea de-a doua parte a pasajului este și mai clară. Isus a spus că până și firele de păr de pe capetele noastre sunt numărate. Dumnezeu este conștient de fiecare fir de păr de pe capul fiecărei persoane de pe această planetă! Cum obține El această informație? Din nou întrebăm: are îngeri care ne numără firele de păr de pe capete? Când pierdem unul, îngerii notează acest lucru și-l raportează lui Dumnezeu?

Personal - nu prin reprezentanți

Este dificil de înțeles cum putem concluziona că Dumnezeu nu este prezent personal cu noi. Există unele versete în Biblie care sunt citate în sensul acesta și este clar faptul că scriitorii Bibliei doreau să ne ofere o înțelegere corectă în ceea ce privește acest aspect:

„deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.” (1 Ioan 1:3).

Cum este posibil să ai părtășie cu o persoană dacă nu ai comunicare personală cu ea? Cum putem numi această experiență „părtășie” dacă contactul se realizează printr-o altă persoană care acționează ca mesager? Acest termen „părtășie” este centrat pe experiența de interacțiune personală. Este clar că asta este ceea ce Ioan subliniază în acest verset. El dorea ca cititorii să experimenteze aceeași părtășie personală cu Tatăl și cu Fiul pe care și el a experimentat-o. Pentru a o experimenta, trebuiau să înțeleagă în primul rând faptul că această experiență era disponibilă și acesta este motivul pentru care a scris Ioan această epistolă. În cuvintele lui: *„ca și voi să aveți părtășie cu noi.”*

Prezență versus părtășie

Ar trebui să observăm că părtășia cu Dumnezeu nu are loc numai în virtutea omniprezenței Sale. Da, „părtășia” înseamnă o interacțiune personală, apropiată, dar trebuie să accentuăm aspectul interacțiunii și ar trebui să adaug că aceasta trebuie să se consume într-o manieră prietenoasă, iubitoare. Și acestea reprezintă de asemenea aspecte ale adevăratei părtășii. Acesta este motivul pentru care dacă treci printr-o mulțime de oameni pe stradă, nu poți spune că ai părtășie cu acești oameni. Părtășia este mai mult decât a fi fizic aproape de cineva; include și interacțiune. Observați următorul verset:

„Apoi, Cain a ieșit din Fața Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden.” (Geneza 4:16).

Acesta pare să contrazică afirmația lui David din Psalmul 139 în care el spune că nu poate merge în niciun loc în care să nu fie prezența lui Dumnezeu:

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo.” (Psalm 139:7, 8).

Însă ideea este că, în ciuda faptului că Cain nu putea merge în niciun loc în care să nu fie prezența lui Dumnezeu, el a părăsit prezența Domnului în sensul că nu mai avea părtașie cu Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu este pretutindeni dar în același timp El poate fi la milioane de kilometri depărtare deoarece din acea zi, Cain nu a mai avut părtașie cu El. Același lucru I s-a întâmplat lui Isus la Golgota: cu toate că prezența lui Dumnezeu Îl înconjura cu siguranță în mod practic, totuși nu exista nicio comuniune între El și Dumnezeu, nicio rază de lumină, nicio părtașie astfel încât El era cu desăvârșire singur ca și când Dumnezeu ar fi fost la miliarde de ani lumină depărtare.

Locuind în altă persoană

Biblia nu afirmă numai că Dumnezeu este prezent în toate locurile, dar merge chiar mai departe și afirmă că Dumnezeu locuiește de fapt în copiii Săi. Acest lucru nu poate fi înțeles greșit din Scriptură căci este afirmat în mod clar în mai multe locuri:

„Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” (2 Corinteni 6:16).

Un templu este locuința unei zeități. În cazul acesta, Dumnezeu afirmă în mod clar că noi suntem locuința Lui, locul în care El locuiește. Dar cum este posibil așa ceva dacă Dumnezeu nu este omniprezent? Dar înseamnă asta că El este prezent în sensul că noi avem cuvântul Lui în inimă și minte? Prezența lui Dumnezeu vine la noi sub forma atitudinii și a caracterului pe care le avem și care sunt o reflexie a caracterului lui Dumnezeu? Unele pasaje ne pot oferi impresia că așa este, că ceea ce avem de fapt sunt cuvintele lui Dumnezeu și în acest sens putem spune că El trăiește în noi. Însă există și alte pasaje care nu pot fi interpretate astfel. Să citim promisiunea lui Isus despre Mângâietorul:

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.” (Ioan 14:16, 17).

În această afirmație uimitoare, Isus prezintă câteva adevăruri clare. În primul rând El vorbește despre Mângâietorul ca despre cineva care trebuie să vină la un moment dat în viitor, cineva care nu era încă prezent cu ei, dar care urma să vină ca răspuns la rugămintea lui Isus. În Ioan 7:38, 39 evanghelistul ne spune în mod clar că acest Mângâietor (numit aici „duhul sfânt”) nu fusese dat în timpul în care Isus era încă pe pământ și că nu urma să vină decât după ce Isus va fi fost proslăvit în cer. Dacă acest lucru avea vreo legătură cu o experiență cu cuvântul lui Dumnezeu, atunci în ce sens s-ar fi putut spune că Mângâietorul reprezenta încă o experiență viitoare, de vreme de poporul lui Dumnezeu a avut întotdeauna cuvântul lui Dumnezeu? În mod clar, Isus nu a spus că „Mă voi ruga Tatălui și El vă va da un nou set de cuvinte sau o înțelegere diferită a cuvântului lui Dumnezeu.” El se referea la o persoană sau la o personalitate, la o entitate vie, inteligentă la care s-a referit cu pronumele „El.”

În al doilea rând, Isus a afirmat că acest Mângâietor locuia deja cu ei, dar în viitor urma să fie în ei. Dacă Mângâietorul se referea la o experiență cu cuvântul lui Dumnezeu, atunci cum se putea spune că cuvântul locuia cu ei, dar nu în ei, și când Isus urma să fie proslăvit, cuvântul ca fi în ei? O cercetare atentă clarifică faptul că Isus se referea la Sine. El era cu ei, dar nu în ei, și în viitor, după revenirea Lui în cer, El urma să fie proslăvit, reinvestit cu toate atributele divinității (inclusiv omniprezența) motiv pentru care se putea întoarce pentru a trăi nu numai cu ei, dar și în ei!

Unii încearcă să combată această învățătură Biblică clară cu raționamente omenești. Ei pretind că nu este posibil ca o persoană să locuiască într-o alta. Nu știu de unde au ei autoritatea de a face o asemenea afirmație dogmatică, atât timp cât nu există o bază Scripturală pentru ea. Se

pare că este bazată numai pe raționament omenească și speculație. De fapt, Biblia afirmă cu claritate că este posibil ca o ființă spirituală să trăiască într-o ființă umană. Este nu numai posibil, dar există scris în Biblie că acest lucru s-a întâmplat din nou și din nou:

„Când a ajuns Isus de partea cealaltă, în ținutul gadarenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți, care ieșeau din morminte. Erau așa de cumpliți, că nimeni nu putea trece pe drumul acela. Și iată că au început să strige: „Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?” (Matei 8:28, 29).

Aici descoperim că spirite demonice (nu numai unu, ci o legiune) locuiau în doi oameni. Literalmente trăiau în oameni și când a fost clar faptul că Isus urma să-i gonească afară, ei au cerut permisiunea de a intra într-o turmă de porci, permisiune care le-a fost acordată. Dacă este posibil ca spirite rele să locuiască în trupurile ființelor omenești, cum putem afirma că Dumnezeu nu poate face același lucru? Spiritele rele pot posedea ființele omenești împotriva voinței lor, da: asta este adevărat. Dar Dumnezeu poate face același lucru dacă are permisiunea noastră iar Biblia ne spune că asta este ceea ce chiar face. El nu preia conducerea și ne obligă să ne comportăm împotriva voinței noastre așa cum fac demonii când intră în om, ci El Își trăiește viața prin noi tot atât de deplin atunci când îi oferim dreptul de a locui în noi și de a-Și împlini propria Lui voință în noi.

Putere în prezența lui Dumnezeu

Prezența lui Dumnezeu constituie cel mai mare element în viața unui Creștin. Isus a spus că secretul intrării în împărăția lui Dumnezeu este de a avea experiența nașterii din nou (Ioan 3:3-6). În această naștere din nou, spiritul lui Dumnezeu vine la noi și ne aduce prezența lui Dumnezeu iar Isus trăiește în noi. În acest mod suntem făcuși părtași familiei divine și suntem recunoscuți ca fiind copii ai lui Dumnezeu. Aceasta este cheia nu numai pentru a primi viața veșnică, dar și pentru a experimenta viața biruitoare aici și acum pe acest pământ. Asta este ceea ce a vrut Isus să spună când a rostit următoarele cuvinte:

„Eu sunt Viața, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5).

Ioan a repetat același adevăr:

„Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.” (1 Ioan 3:6).

Noi trăim viața biruitoare și nu mai avem păcatul care să ne domnie viețile atunci când Isus locuiește în noi. Dar ar trebui să înțelegem că Isus Își trăiește viața prin noi numai dacă are cooperarea noastră. Experiența nu este asemănătoare posedării demonice în care omul pierde controlul propriilor facultăți și este pe deplin dominat de entitatea spirituală. Isus trăiește în noi numai dacă are cooperarea noastră; El nu ne invadează, nu ne obligă ca un tiran. Motiv pentru care ne explică nevoia de a rămâne în El și de a rămâne în relația în care El locuiește în noi. În această relație aducem multă roadă și trăim deasupra păcatului. Pavel exprimă același lucru diferit atunci când ne mustră astfel:

„Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.” (Galateni 5:15).

Acest articol este departe de a fi exhaustiv. Dovada în sprijinul omniprezenței lui Dumnezeu este copleșitoare și este absolut uimitor că tocmai Creștinii sunt cei care încearcă să-L limiteze pe Dumnezeu și, de fapt, în opinia mea, să-L deprecieze și să-i scadă atributele. Dumnezeul universului nu poate fi coborât la nivelul limitărilor și capacităților omenești. Să nu ne alăturăm celor care promovează idei nevrednice despre Dumnezeu.

„Da, n-au încetat să ispитеască pe Dumnezeu și să întărească pe Sfântul lui Israel.” (Psalmul 78:41).

MAI RĂU DECÂT UN DUȘMAN

David Clayton, Februarie 2020

„Prieten: o persoană cu care cineva are o afecțiune strânsă, fiind exclusă relația de familie sau cea sexuală.”

Una dintre cele mai mari binecuvântări din viața mea este faptul că am prieteni. Dumnezeu ne-a făcut ființe sociale și din primele momente de viață suntem atrași în a avea interacțiuni cu alți oameni; vrem să ne facem prieteni. Este în regulă să avem prieteni; de fapt este mai mult decât în regulă; este o necesitate a vieții. De obicei, oamenii care au puțini prieteni sau niciun prieten suferă de depresie, sentimente de inferioritate și le este greu să trăiască o viață normală. Și totuși chiar și în ceva atât de dezirabil ca o prietenie, există pericole latente de care trebuie să fim conștienți și la care trebuie să fim atenți.

Termenul psihologic folosit este „presiunea anturajului”. Această expresie se referă la influența exercitată asupra unei persoane de către prieteni și asociații acestuia, presiune care-l face să simtă că trebuie să se conformeze valorilor lor și să-și ajusteze viața pentru a se potrivi conceptelor lor despre ceea ce este bine și ce este rău. Această presiune este de obicei foarte puternică și are un impact foarte mare asupra vieții persoanei în cauză. Problema este că de obicei această influență este subconștientă, nerecunoscută motiv pentru care are consecințe negative foarte serioase.

Am auzit deseori zicale ca „spune-mi cu cine te însoțești ca să-ți spun cine ești” și „așchia nu sare departe de trunchi.” Ideea din spatele acestor proverbe este că cei care se împrietenesc și se asociază au de obicei același fel de gândire, aceeași abordare asupra vieții. Este adevărat: deseori am stat într-o încăpere plină de oameni și am observat că, în mod natural, se strâneau în grupuri. Unul dintre cele mai fundamentale nivele este cel al vârstei. Copiii se adună într-un colț, adolescenții într-altul iar cei mai în vârstă tind să se strângă în aceeași zonă. Însă și aceste grupuri sunt împărțite în subdiviziuni bazate pe diferitele interese pe care oamenii le au în comun.

Această împărțire pe baza preferințelor este benefică în multe feluri. Prin schimbul de idei, oamenii care au scopuri asemănătoare sunt capabili de a se dezvolta în modul lor de gândire, își pot îmbunătăți deprinderile, pot fi expuși ideilor altora și astfel să-și îmbunătățească felul în care se raportează la viață. Însă, pe cât de frumoasă este prietenia, trebuie să fim foarte atenți deoarece ea poate fi una dintre cele mai mari piedici în experiența umană. Din nou și din nou auzim despre oameni care au făcut alegeri greșite, tineri care au ajuns în închisoare, care au făcut alegeri dezastruoase datorită faptului că au urmat un „anturaj rău”. Această dorință de a fi acceptat, de a fi în armonie cu prietenii celuilalt a constituit uneori cauza unora dintre cele mai dezastruoase decizii pe care o persoană le-a luat în această viață. De fapt, uneori se pare că prietenia poate fi chiar un pericol mai mare decât dușmănia. Pavel spune că

„Nu vă înșelați: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.” (1 Corinteni 15:33).

O altă traducere spune astfel:

„Nu vă înșelați: o prietenie proastă corupe un caracter bun.”

Biblia conține câteva exemple care ilustrează acest pericol. Simon Petru este unul dintre caracterele proeminente ale Scripturii. Petru a fost cunoscut pentru cutezanța sa și pentru dorința lui de a lupta pentru ceea ce este adevărat. El a fost cel care, în noaptea în care Isus a fost trădat, a scos sabia și l-a lovit pe robul marelui preot. În fața dușmanilor, era neînfricat și nu făcea compromisuri, pregătit să-și dea viața și să lupte pentru ceea ce credea că este corect. Tradiția ne spune că Petru a murit prin crucificare, dar în momentul în care urma să fie răstignit, a cerut să fie așezat cu capul în jos pentru că nu s-a simțit vrednic să moară asemenea Domnului lui. Petru era în mod natural o persoană curajoasă, neînfricat în fața terorii dușmanilor săi. Acesta este motivul pentru care este surprinzător să găsim relatări ca cea de mai jos:

„Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă în față, căci era de osândit. În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu neamurile, dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte de teama celor tăiați împrejur.” (Galateni 2:11, 12).

Aici descoperim ceea ce probabil a constituit cel mai mare compromis al vieții lui Petru. El a trădat principiile Creștinismului și și-a dezonorat credința. Dar de ce ar face Petru una ca asta? Ce pericol teribil l-a determinat să pășească înapoi de pe principiile care constituie fundamentul religiei lui Hristos? Scriptura afirmă foarte clar că lui i-a fost teamă de cei care predicau circumcizia, cei care au venit reprezentându-l pe bunul lui prieten Iacov. Într-un moment încărcat din punct de vedere emoțional, dorința lui Petru de a fi acceptat de prietenii lui evrei „Creștini”, l-a determinat să-și uite responsabilitatea de a-I fi loial lui Hristos. Ceea ce dușmanii lui nu l-ar fi putut determina niciodată să facă, a fost înșelat să facă din cauza dorinței de a fi acceptat de prietenii lui!

Un alt exemplu uimitor este cel al apostolului Pavel. Mulți, inclusiv eu însumi, îl consider pe Pavel ca fiind cel mai ferm dintre apostoli. Nu numai că a avut o înțelegere profundă a Evangheliei, dar a și călătorit de-a lungul întregii lumi cunoscute pe atunci, întâmpinând în mod constant cele mai mari pericole pentru a duce mai departe vestea cea bună. El ne povestește despre pericolele pe care le-a experimentat în misiune și aproape că este de necrezut că o singură persoană a putut trece prin atâtea:

„De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiiele; o dată am fost împröscat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși, în osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte!” (2 Corinteni 11:24-27).

Pe lângă toate acestea, Pavel a fost o persoană principială care nu putea fi cu ușurință distras de la scopul lui, ferm hotărât în decizia lui de a I se supune lui Hristos în toate lucrurile:

„Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.” (Galateni 1:10).

Și totuși Biblia ne istorisește un moment în care Pavel a acționat contrar principiilor sale și s-a întors la faptele legii. Aceste fapte ale legii au constituit subiectul împotriva căruia el a vorbit în mod proeminent atunci când predica Evanghelia, așa cum descoperim în mod deosebit în Epistola către Galateni. Nu numai că aceste fapte ale legii erau inutile, dar Pavel le privea ca fiind dăunătoare experienței Creștine:

„Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.” (Galateni 5:2).

Și totuși, așa cum este scris, cu ocazia ultimei sale vizite la Ierusalim, Pavel a acționat în directă contradicție cu principiile sale:

„Atunci, Pavel a luat pe oamenii aceia, s-a curățit și a intrat cu ei a doua zi în Templu, ca să vestească sfârșitul zilelor curățirii, când se va aduce jertfă pentru fiecare din ei.” (Fapte 21:26).

Uimitor! Asta pare ipocrizie, un comportament contrar învățăturilor lui. Care a fost motivul acestui comportament atipic? Iată răspunsul:

„După ce le-a dat ziua bună, le-a istorisit cu de-amănuntul ce făcuse Dumnezeu în mijlocul neamurilor prin slujba lui. Când l-au auzit, au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi, i-au zis: „Vezi, frate, câte mii de iudei au crezut și toți sunt plini de râvnă pentru Lege. Dar ei au auzit despre tine că înveți pe toți iudeii care trăiesc printre neamuri să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile. Ce este de făcut? Negreșit, mulțimea are să se adune, căci vor auzi că ai venit. Deci, fă ce-ți vom spune noi. Avem aici patru bărbați, care au făcut o juruință. Ia-i cu tine, curățeste-te împreună cu ei și cheltuiește tu pentru ei, ca să-și radă capul. Și astfel vor cunoaște toți că nu este nimic adevărat din cele ce au auzit despre tine, ci că și tu umbli întocmai după rânduiala și păzești Legea.” (Fapte 21:19-24).

Pavel a făcut acest compromis pentru că încerca să-și mulțumească prietenii! Dușmanii lui Pavel nu l-ar fi putut determina niciodată să se angajeze într-un asemenea ritual. De fapt, sunt sigur că dacă dușmanii lui ar fi încercat să-l convingă să revină la faptele legii, ar fi fost întâmpinați de o opoziție fermă și de o apostrofare usturătoare din partea lui Pavel, însă apelul venit din partea prietenilor a fost diferit! Dorim să menținem o legătură bună cu prietenii noștri iar acest lucru este în mod deosebit adevărat atunci când avem mulți dușmani. Omul are nevoie

de prieteni. Pavel a știut că ceea ce i s-a cerut să facă era greșit, dar asta nu era numai un sfat venit din partea unei persoane, ci a fost o adunare de mai mulți prieteni de-ai săi, mulți dintre apostoli. Aceștia erau cei care fuseseră chemați la slujba Evangheliei la fel ca și el, motiv pentru care dorea să păstreze o relație bună cu ei. Consecința a fost că acești prieteni l-au determinat pe Pavel să facă ceea ce dușmanii lui nu ar fi reușit, și anume să practice ceva ce era o negare clară a Evangheliei pe care o predicase.

Cu adevărat, prietenia poate fi uneori mai periculoasă decât dușmănia!

Satan a încercat să folosească acest șiretlic al presiunii de grup chiar și asupra lui Isus Însuși! Isus era de neclintit împotriva Scribilor și Fariseilor și a tuturor oponentilor Săi, motiv pentru care Satan a încercat să folosească un prieten împotriva Lui. Atunci când Isus le-a spus ucenicilor despre misiunea Lui, despre cum avea să fie dus la cruce și omorât, diavolul a încercat să intervină și l-a convins pe unul dintre cei mai apropiați ucenici, pe Simon Petru cel sincer, să încerce să-L abată de la scopul Lui!

„De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze. Petru l-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16:21, 22).

Observați răspunsul lui Isus: a fost cel mai usturătoare muștrare pe care a rostit-o vreodată:

„Dar Isus s-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satano, tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.” Mat. 16:23

Isus l-a muștrat în cel mai usturător mod cu putință deoarece ispita lui a fost cea mai rea dintre toate.

Din timp în timp a trebuit să-mi reconsider cu atenție poziția în lumina acestui pericol mereu prezent. Personalitatea mea este de o asemenea natură încât atunci când oamenii se ridică împotriva mea, mă întăresc în scopul meu, motiv pentru care nu prea sunt expus pericolului de a ceda în fața presiunii atunci când oamenii încearcă să folosească forța, amenințările sau presiunea pentru a mă convinge să-mi compromit principiile. Dar atunci când prietenii mă roagă s-o las mai moale pentru a evita divizările, mă trezesc având sentimente conflictuale care crează mai mult presiune.

În ultimii 35 de ani, de când am fost exclus din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, aceasta a fost cea mai puternică armă pe care diavolul a încercat s-o folosească împotriva mea. Îmi amintesc ziua în care am fost hirotonisit ca prezbiter: m-am ridicat pentru a adresa o întrebare despre ceva despre care consideram că este greșit într-o decizie luată de conducătorii bisericii. Această întrebare a generat un moment penibil pentru predicatorii care erau acolo și, în drum spre casă, mergând alături de pastorul bisericii mele, el mi-a spus: „David, acum că ești un conducător în biserică, acestea nu sunt genul de întrebări pe care ne așteptăm să le ridici.”

Am rămas acolo în tăcere pentru un moment, uimit, simțind cum sângele mi se urcă în obraji și am realizat implicațiile cuvintelor mele. Apoi am replicat: „Pastore, dacă asta este ceea ce înseamnă să fiu prezbiter în biserică, atunci poți lua asta înapoi chiar acum!”

Am parcurs restul drumului în tăcere, dar nu am uitat niciodată acel moment și am încercat să continui să trăiesc pe baza principiilor care m-au determinat să ofer acel răspuns în ziua aceea.

M-am întâlnit cu același fel de presiune de multe ori de atunci. Pe măsură ce Domnul mi-a oferit o înțelegere mai profundă a Evangheliei și a planului de mântuire, mereu am trecut prin clipe ca acestea în care prieteni binevoitori m-au avertizat despre pericolele care mă așteaptă pe calea pe care mergeam. Unii s-au rugat de mine să renunța la adevărurile pe care le afirm azi. Au invocat unitatea, siguranța care se găsește în mulțimea sfetnicilor, pierderea influenței dacă nu mă conformez opiniei majoritare, imposibilitatea de continua lucrarea misionară. Sunt sigur că sunt și alții care au fost supuși acestei presiuni și că acest gen de situație nu este unică lui Howard Williams și mie. A continuat să fie adevărat că cele mai grele ispite pentru compromis sunt cele provocate de apelurile venite din partea prietenilor. Rezultatul a fost că mulți dintre ei nu-mi mai sunt prieteni.

Nu pot pretinde că acestea nu s-au constituit într-o serie de experiențe dureroase, dar am putut să mă bucur de fiecare prieten pe care l-am pierdut pentru că am putut să-mi păstrez conștiința curată înaintea lui Dumnezeu. Sper că am învățat din greșelile lui Pavel și ale lui

Petru; nu mi-ar plăcea să sfârșesc într-o celulă romană pentru că am ascultat de niște prieteni Creștini. Nu aș vrea să sfârșesc prin a-L nega pe Hristos pentru că am respectat sfatul fraților mei Creștini. Nu vreau să fiu un om care să creadă că le știe pe toate, dar trebuie mereu să mă întreb ce trebuie să fac când văd ceva clar în cuvântul lui Dumnezeu, când Îi cer Lui călăuzirea, ajung la o concluzie și apoi altcineva mă sfătuiește altfel. Ce trebuie să fac atunci? Înțeleg dorința de unitate, dar cu ce cost?

Când sunt considerate toate aspectele, cea mai bună cale este tot cea afirmată de Pavel:

„Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.” (Galateni 1:10).

Fie care Dumnezeu să aducă unitate printre toți copiii Săi, dar pe baza faptului că fiecare ascultă unicul glas al adevăratului Păstor, și nu pe baza așezării sfatului omenesc deasupra celui al lui Dumnezeu.

DEMASCAT

Imad Awde

Din nou, făcând referire la lucrarea de creație, autorul o atribuie la Două Persoane și Le identifică ca având o relație de Tată și Fiu. Fiul lui Dumnezeu, Înțelepciune, era împreună cu Tatăl în timpul procesului de creație.

În capitolul 8 din cartea Proverbelor, Isus este identificat cu Înțelepciunea:

„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile...” (Proverbe 8:22-15).

Asta este exact ceea ce a afirmat Pavel:

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea.” (Coloseni 1:15).

El este Întâiul născut din toată creația. Isus a fost născut din zilele veșniciei. Referindu-se la Isus, Mica a scris:

„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5:2).

Observați și alte traduceri:

„... A cărui linie genealogică merge până în vremuri străvechi.” (GNB).

„Originea Lui merge până în trecutul îndepărtat, în zile îndepărtate.” (GW).

„Începuturile Lui sunt din vremuri străvechi, cu mult, mult timp în urmă.” (ERV).

„... Cineva a Cărui familie este din vremuri străvechi.” (CEV).

Aceste exprimări sunt în desăvârșită armonie cu Proverbe 8. Originea, începuturile sau linia genealogică a lui Isus merg înapoi în zilele veșniciei. În zilele veșniciei, dacă putem folosi termenul „zile”, Isus a fost născut din Tatăl. Nu mă refer la teoria „generării veșnice”. A fost un „eveniment” unic; Dumnezeu a născut un Fiu. Nu ni se spune cum, dar ni se spune că s-a întâmplat. Ceea ce trebuie noi să facem, este să credem Cuvântul.

Scriitorii Noului Testament, inclusiv Isus, mărturisesc despre faptul că Isus a fost născut din Tatăl (1 Ioan 4:9; Ioan 3:16; 8:42; 16:27). Chiar și scriitorii ai Vechiului Testament au făcut referire la Dumnezeu și la Fiul Său (Proverbe 30:4; Psalmul 2:12; Daniel 3:25).

Scriitorul acestui text atribuie lucrarea creației la Două Persoane și Îi identifică ca fiind Tatăl și Fiul. Calitatea de Fiu divin a lui Isus nu ar trebui contestată de niciun cercetător la Bibliei. Aceasta este prezentată în mod clar atât în Vechiul cât și în Noul Testament. (Puteți găsi mai multe trimiteri în Biblie în cadrul studiilor Biblice de la finalul acestei cărți).

Dragă cititorule, sunt conștient de faptul că acest subiect este provocator pentru fundamentul majorității bisericilor și denomiunilor Creștine. Însă aș vrea să-ți abați atenția de la aceste cuvinte pe care le-am scris și de la ceea ce ai fost învățat de biserică, și să o direcționezi către următoarele cuvinte ale lui Hristos:

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Și Eu

„Îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16:15-18).

Isus Și-a construit biserica pe adevărul pe care Dumnezeu i l-a revelat lui Petru. Acest adevăr a fost și a rămas: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Majoritatea bisericilor de azi luptă împotriva acestui adevăr. Ele nu sunt clădite pe adevărul calității de Fiu a lui Isus. Dacă te întrebi cum am ajuns la această concluzie, aș vrea să-ți explic.

Doctrina trinității afirmă că Acel Un Dumnezeu al Bibliei este format din trei persoane care sunt co-eterne. Nici una dintre ele nu este înaintea celeilalte. În acest caz, cum este Isus Fiul lui Dumnezeu?

Așa cum am văzut în capitolul 2, unii au concluzionat că calitatea de Fiu a lui Isus este limitată la întrupare; alții cred că este o generare veșnică; iar alții spun că în realitate El nu este Fiu, ci aceasta este o metaforă.

Dacă ai ratat ideea, iată care este aceasta: învățătura trinității distruge calitatea de Fiu a lui Isus. O transformă într-un teatru, motiv pentru care Tatăl nu este cu adevărat Tatăl lui Hristos și nici Hristos nu este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Atunci când Biblia spune că „atât a iubit Dumnezeu lumea încât L-a dar pe Singurul Lui Fiu născut,” doctrina trinității mă forțează să nu înțeleg aceste cuvinte în mod literal pentru că Isus nu este Fiul literal al lui Dumnezeu. De aceea, dacă faptul că Tatăl L-a trimis pe Fiul Lui nu este o realitate, de ce aș crede că dragostea Lui pentru mine ar fi reală? Cum aș putea să cred că El m-a iubit atât de mult încât L-a trimis pe Fiul Lui, de vreme ce El n-a avut un Fiu pe care să-L trimită?

Așa cum puteți vedea, doctrina trinității contrazice în mod flagrant calitatea de Fiu a lui Isus. Ea distruge baza pe care Isus Și-a construit biserica. Este de mirare faptul că bisericile de azi sunt bolnave, slăbite și pe moarte, pline de persoane cărora le lipsește puterea și adevărata convertire?

„Și când se surpă temeliele, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?” (Psalmul 11:3)

Rețineți că triteismul și credința în „Unicul” prezintă aceeași problemă. Asemenea trinității, ambele aceste doctrine neagă legătura de Tată-Fiu. Triteismul afirmă trei ființe co-egale, în timp ce doctrina „Unicul” afirmă că există o singură Ființă/Spirit veșnică, negând pe deplin existența celei de-a doua Persoane. Asta echivalează cu negarea calității de Fiu a lui Isus.

Iată o analogie pentru a ilustra cum, prin negarea calității de Fiu a lui Isus, doctrina trinității reprezintă un atac direct la divinitatea și autoritatea Sa:

În Anglia nu există decât un singur „rege” (regină, la momentul acesta). Imaginați-vă că ar exista o lege care spune că „în Anglia nu există decât un singur rege: Regele James; oricine altcineva care pretinde că este Regele Angliei, va fi vinovat de trădare și va fi executat.”

În timp, Regele James a avut un fiu (Artur) care a fost în mod automat considerat ca fiind de sânge regal. Lui i se conferă privilegiile regale pentru că este fiul regelui. Oriunde merge Artur, este tratat ca fiind de viță regală iar cuvântul lui este executat fără nicio ezitare.

Într-o zi, Regele James și fiul lui Arthur decid să înființeze o colonie în Australia. Trimit oameni acolo și, cu timpul, aceștia se înmulțesc. Artur, ca reprezentant și fiu al regelui, vizitează Australia spunând că dorește să dezvolte o relație cu localnicii.

Australianii știu că regele și fiul lui sunt de viță regală și că merită respect. Niciun cetățean nu este acuzat de trădare pentru că-i oferă prințului Arthur privilegiile regale. Cu toții înțeleg că James este regele la care se refer legea, dar mai înțeleg și că lui Arthur i se cuvinte aceeași onoare regală datorită faptului că este fiul regelui. Este de viță regală. Este regal prin natură. I s-a oferit toată autoritatea prin moștenire.

Imaginați-vă un scenariu în care prietenii lui Arthur din Australia vor să-l onoreze din ce în ce mai mult până la punctul în care să spună că „Arthur este regele nostru.” În loc să spună „Arthur, fiul regelui”, ei încep să spună „Arthur nu este fiul regelui, ci este Regele Arthur. El a fost născut din regele James. Arthur a existat mereu împreună cu James și a fost mereu rege cu toate drepturile tot atât timp cât și James a fost rege.”

Ar fi această atitudine considerată trădare? Potrivit legii, ar fi pentru că legea spune că James este singurul rege al Angliei.

De unde a primit Arthur privilegiile regale? Le-a moștenit pentru că este fiul regelui James. Fără această legătură, el nu este de spiță regală. Prin proclamarea lui Arthur ca rege lângă regele James, i-am distrus regalitatea pentru că-i distrugem calitatea de fiu. Regalitatea și autoritatea lui Arthur sunt bazate pe calitatea lui de fiu. Un atac asupra calității sale de fiu reprezintă un atac asupra regalității și autorității sale.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

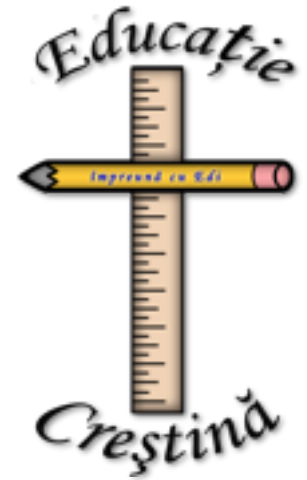
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Jesus' Gospel

Hitböl hitbe

Revelation 14:12

Heilung in Christus

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 124 Iulie 2020

Tiraj 550 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

